

Prámem proto vyměřil úřad z převodu tvořícího předmět sporu dávku z přírůstku hodnoty.

ad 2. Jest sice pravda, že podle § 5 dávk. ř. vychází se při zjišťování přírůstku hodnoty zásadně z ceny zcizovací, ale §§ 10 a 18 dávk. ř. dává úřadu právo položiti za základ svého rozhodnutí obecnou hodnotu v době zcizení. Není tedy kogentní normy, která by úřad nutila vzít za základ vyměření dávky cenu zcizovací. Vzešla-li proto u vyměřovacího úřadu pochybnost, zda zjištěná cena zcizovací srovnává se s obecnou hodnotou zcizeného podílu, měl úřad podle § 10 dávk. ř. právo vzíti za základ výpočtu zjištěnou obecnou hodnotu nemovitosti v době zcizení.

Pokud jde o vyšetření výše této hodnoty, tu podle správních spisů prohlásila stěžující si zcizitelka, byvši vyzvána, aby podala námítky proti oznámené jí, úředně předpokládané hodnotě zcizovací činící 37.500 K, že s cenou jí sdělenou celkově jest spokojena, tedy hodnotu zcizovací v předem uvedené výši uznala.

Pakli tedy žal. úřad výrok svůj stran výše hodnoty v době zcizení o toto doznání opřel, nelze tvrditi, jak st-čka ve stížnosti činí, že nebyl pro toto zjištění získán spolehlivý podklad, že tedy zjištění, ze kterých žal. úřad při svém rozhodnutí vycházel, nemají ve spisech opory.

V důsledku úvah těchto jeví se stížnost ve všech směrech bezdůvodnou a byla jako taková zamítnuta.

Č. 1542.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * Podá-li strana průkazy o okolnostech, na základě nichž činí nárok na výhody podle § 16, odst. 2 dávk. ř. z 23. září 1920 č. 545 sb. z. a n. až po vyměření dávky, nemá nároku, aby k průkazům těm bylo přihlíženo.

(Nález ze dne 6. října 1922 č. 13770.)

Věc: Frant. P. v D. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Platebním rozkazem inspektorátu pro zemské dávky v Praze z — vyměřena byla z převodu usedlosti čp. — v N., provedeného smlouvou trhovou ze dne 27. prosince 1920, dávka z přírůstku hodnoty, při čemž náklad 16.000 K vzešlý dle přiznání ze dne 17. července 1921 úpravcu podkovářské dílny ze skladiště, zavedením kanalisace, vodního potrubí, pumpy a postavením dřevěné maštale k ceně nabývající připočten nebyl.

Rozhodnutím zemského správního výboru v Praze z — byla zamítnuta stížnost Frant. P., poněvadž strana ani nepodala přesný popis stavebních prací, ani náklady tvrzené hodnověrně neprokázala, pročez při vyměření dávky k nákladům těm podle § 16, odst. 2 dávk. ř. nebylo přihlížeti.

Výhrada, že budou doklady později předloženy, není účinná, neboť nelze ji pokládati za žádost o prodloužení lhůty, a to tím méně, když vůbec neudává důvodů (§ 16, odst. 3 dávk. ř.). Ostatně z účtu dodatečně předloženého ze dne 10. listopadu 1921 lze seznati, že jde o pouhé opravy, které nemohou hodnotu nemovitosti trvale zvýšiti, nýbrž udržeti nemovitost v řádném stavu.

Ve stížnosti na nss podané dovozuje Frant. P., že jde zde o přestavby a přístavby, že výlohy s pracemi těmito spojené hodnotu nemovitosti trvale zvýšily, že tedy vzhledem k §§ 8 a 5 dávk. ř. měly býti okolnosti v oznámení tvrzené zjištěny. Poněvadž se tak nestalo, jest řízení neúplné a trpí vadou.

Rozhoduje o této stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Podle odst. 2 § 16 nařízení vlády ze dne 23. září 1920 č. 545 sb. z. a n. náleží zciziteli činícímu nárok na výhody, jako přípočty a pod., aby okolnosti, o které nárok ten opírá, 1. v přiznání uvedl a 2. hodnověrně prokázal, jinak se k nim při vyměření dávky nepřihlíží.

Z předpisu toho plyne, že strana musí podati průkazy o okolnostech, z nichž dovozuje nárok na výhody, dříve než úřad přikročí k vyměření dávky, a že tak učiniti má bez vyzvání úřadu.

Podá-li tudíž strana průkazy takové až po vyměření dávky, nemá nároku, aby k nim bylo přihlíženo.

V případě tom jde o přípočet k nabývací ceně. V přiznání uvedl st-l pouze, že náklad jím investovaný činí 16.000 K a že vznikl úpravou podkovářské dílny ze skladiště, provedením kanalisace, vodního potrubí, pumpy a postavením dřevěné maštale.

St-l neprokázal okolnosti tyto před vydáním platebního rozkazu ani si nevyžádal lhůtu k předložení průkazů těch.

St-l tudíž nesplnil předem uvedenou podmínku stanovenou v § 16, odst. 3 pro nárok, aby bylo hleděno k uvedeným investicím; úřad vyměřovací nemohl proto při výpočtu dávky z přírůstku hodnoty k nákladu st-lem účtovanému přihlídnouti a zemský správní výbor rovněž právem nehleděl k dokladům, které st-l předložil teprve po vydání platebního

Zamítnutí stížnosti jest již z těchto úvah odůvodněno, aniž se třeba zabýváti otázkou, zda st-l později předloženými doklady prokázal, že učinil náklad k trvalému zvýšení hodnoty zcizené nemovitosti.

Č. 1543.

Administrativní řízení a řízení před nss-em: I. O náležitostech odvolání. — II. Bylo-li odvolání odmítnuto toliko pro opožděnost, není přípustno uváděti ve stížnosti na nss námitky ve věci samé.

(Nález ze dne 6. října 1922 č. 13771.)

Věc: Emilie K. v O. proti zemské správní komisi pro Slezsko o dávce z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Platebním rozkazem slezského zemského úřadu pro vyměřování dávky z přírůstku hodnoty v Opavě z — byla Emili K. jako zcizitelce předepsána dávka z přírůstku hodnoty z převodu poloviny domu čp. — v T. na Reginu E. Za základ vzata byla nabývací cena 60.000 K a zcizovací cena 140.000 K, jež zjištěna byla udáním Reginy E. obsaženým v protokole ze dne 30. listopadu 1920.

Rozhodnutím zemské správní komise pro Slezsko z — nebylo stížnosti vyhověno, poněvadž dopis st-lčin ze dne 6. prosince 1920 nelze považovati za stížnost pro vadné řízení, neboť obsahuje v podstatě jen